

TÌM HIỂU THÁNH KINH

<https://timhieuthanhkinh.com>

Chú Giải Bốn Sách Tin Lành Tin Lành của Đức Chúa Jesus Christ TL107 Đức Chúa Jesus Chữa Lành Mười Người Phong Hủ Lu-ca 17:11-19

Huỳnh Christian Timothy
Huỳnh Christian Priscilla

Lu-ca 17: 11-19

11 Đã xảy ra, trong khi đi lên Thành Giê-ru-sa-lem thì Ngài đã trải qua giữa Sa-ma-ri và Ga-li-lê.

12 Khi Ngài đã vào trong một làng kia, có mười người đàn ông bị phong hủ đã đến gặp Ngài, họ đã đứng đằng xa.

13 Họ đã lên tiếng rằng: "Lạy Jesus, lạy Thầy, xin thương xót chúng tôi!"

14 Khi đã thấy họ, Ngài đã phán: "Đi tỏ mình các ngươi cho các thầy tế lễ." Đã xảy ra, trong khi họ đi, họ đã được tinh sạch.

15 Một người trong nhóm họ thấy rằng mình đã được chữa lành thì đã trở lại và lớn tiếng tôn vinh Đức Chúa Trời.

16 Người đã sấp mặt nơi chân Ngài, tạ ơn Ngài. Người là một người Sa-ma-ri.

17 Đức Chúa Jesus đã phán rằng: "Không phải mười người đã được sạch sao? Còn chín người kia đâu?"

18 Đã không tìm thấy ai trở lại dâng sự vinh quang lên Đức Chúa Trời, ngoại trừ người ngoại này."

19 Ngài đã bảo người: "Hãy đứng dậy, đi! Đức tin của ngươi đã cứu ngươi."

Trong Thánh Kinh, danh từ "צָרַעַת" (tzara'at – H6883) /sa-ra-át/ trong nguyên

ngữ Hê-bơ-rơ và danh từ "λέπρα" (lepra – G3014) /lép-ra/ trong nguyên ngữ Hy-lạp đều được dùng để chỉ bệnh phong hủi. Trong tiếng Hy-lạp còn có danh từ "λεπρός" (lepros – G3015) /lép-rót/ để chỉ người mắc bệnh phong hủi.

Bệnh phong hủi trong Thánh Kinh bao gồm bệnh cùi do vi khuẩn Hansen cùng các chứng bệnh da liễu do các loại nấm, ký sinh trùng, hoặc nhiễm trùng da, như: vảy nến, hắc bào (còn gọi là lác đồng tiền), ghẻ, lở loét mãn tính... Lê-vi Ký 13-14 mô tả các triệu chứng bị cho là mắc bệnh phong hủi như sau:

1. Triệu chứng trên da:

- Chỗ sưng trắng trên da.
- Đốm trắng hoặc đỏ trắng xuất hiện.
- Vết loét không lành thường sâu hơn da và kèm dấu hiệu lan rộng.
- Lông tóc trong vùng bị bệnh chuyển thành màu trắng.
- Thịt sống (da đỏ) xuất hiện trong vùng trắng.
- Vết bệnh lan rộng ra xung quanh.

2. Triệu chứng trên đầu và râu:

- Đốm vàng mỏng xuất hiện.
- Lông tóc mỏng và có màu vàng.
- Vùng da hói có vết trắng hoặc đỏ trắng.

Ngoài ra, danh từ bệnh phong hủi cũng được dùng để gọi các trường hợp bị ô uế do nấm mốc trên quần áo bằng lông chiên hay quần áo bằng vải gai; trên sợi chỉ dọc hay trên sợi chỉ ngang bằng gai, hoặc bằng lông chiên; trên vật dụng làm bằng da; và trên các vật liệu xây cất nhà.

Bệnh cùi do vi khuẩn Hansen có các triệu chứng như: tổn thương da, mất cảm giác ở vùng da bị ảnh hưởng, và tổn thương thần kinh ngoại biên. Bệnh tiến triển chậm và có thể kéo dài nhiều năm. Nếu không được điều trị, sau 5-10 năm, bệnh có thể dẫn đến biến dạng, đặc biệt ở tay, chân, và mặt. Các hình thức biến dạng là mất ngón tay, ngón chân do tổn thương thần kinh và nhiễm trùng thứ phát; mũi bị sụp do sụn bị phá hủy; mất lông mày; da mặt trở nên dày và sần sùi. Trong một số trường hợp hiếm, hệ miễn dịch của cơ thể có thể tự kiểm soát bệnh, dẫn đến cải thiện triệu chứng mà không cần điều trị. Tuy nhiên, dạng thể nặng hiếm khi tự lành và thường gây tổn thương nghiêm trọng, nếu không được điều trị bằng kháng sinh hiện đại chỉ có từ thế kỷ 20.

Bệnh cùi do vi khuẩn Hansen không dễ lây lan, chỉ lây qua tiếp xúc gần gũi, kéo dài với người bệnh không điều trị, và hầu hết mọi người có khả năng miễn dịch

tự nhiên. Đường lây nhiễm chính là qua hấp thụ vi khuẩn từ giọt bắn hô hấp của người bệnh (ho, hắt hơi, khạc nhổ) khi tiếp xúc thường xuyên với người bệnh. Có thể lây qua tiếp xúc da với da hoặc qua các bề mặt bị nhiễm, nhưng rất hiếm. Vi khuẩn không lây qua cái bắt tay thông thường, ăn uống chung, hoặc qua côn trùng. Khoảng 95% người tiếp xúc với vi khuẩn Hansen không phát bệnh, do hệ miễn dịch tự nhiên của họ ngăn chặn vi khuẩn. Chỉ một số ít người có yếu tố di truyền hoặc miễn dịch yếu mới dễ mắc bệnh. Bệnh phổ biến hơn ở các vùng nhiệt đới, đông dân, vệ sinh kém, như một số khu vực ở Ấn Độ, Brazil, và Indonesia. Khi người bệnh được điều trị, khả năng lây nhiễm giảm mạnh, thường không còn lây, sau vài tuần dùng kháng sinh. Thời gian ủ bệnh trung bình từ hai tới năm năm, nhưng cũng có thể kéo dài tới 20 năm.

Theo luật pháp Cựu Ước, tất cả những người phong hủi, dù là bệnh do vi khuẩn Hansen hay các bệnh da liễu nghiêm trọng khác, đều phải bị cách ly, không được tự ý đến gần người không mắc bệnh, để tránh lây nhiễm hoặc làm ô uế các nghi lễ (Lê-vi Ký 13:45-46). Người bệnh phải được thầy tế lễ kiểm tra và tuyên bố sạch qua các nghi thức thanh tẩy, trước khi được phép tái hòa nhập cộng đồng về mặt xã hội và nghi lễ (Lê-vi Ký 14:2-32).

Không có chi tiết nào trong Thánh Kinh giúp cho biết, những trường hợp người bệnh phong hủi được chữa lành trong Thánh Kinh có phải đã mắc bệnh cùi do vi khuẩn Hansen hay là họ bị các chứng bệnh da liễu nghiêm trọng. Nhưng phần lớn những người đọc Thánh Kinh nghĩ rằng, trường hợp của Tổng Binh Na-a-man, xứ Si-ri (II Các Vua 5:1-14) và trường hợp của những người được Đức Chúa Jesus chữa lành đều là những người bị cùi do vi khuẩn Hansen.

Ngoài mười người bệnh phong hủi được Đức Chúa Jesus chữa lành mà chúng ta học đến trong bài này, còn có trường hợp một người phong hủi được Đức Chúa Jesus đưa tay, chạm vào người ấy và chữa lành cho người ấy. Sự chữa lành ấy đã được chép trong Ma-thi-ơ 8:1-4, Mác 1:40-45, và Lu-ca 5:12-16 mà chúng ta đã học.

Lu-ca 17:11

11 Đã xảy ra, trong khi đi lên Thành Giê-ru-sa-lem thì Ngài đã trải qua giữa Sa-ma-ri và Ga-li-lê.

Từ Ga-li-lê, Đức Chúa Jesus đã đi đường bộ về lại Giê-ru-sa-lem để dự Lễ Vượt Qua năm 27. Đó cũng là Lễ Vượt Qua mà Ngài bị bắt, bị đánh đập, bị sỉ nhục, và bị đóng đinh trên thập tự giá, hoàn thành sự cứu chuộc nhân loại ra khỏi hậu quả và án phạt của sự phạm tội [1]. Hành trình này đã được Lu-ca bắt đầu ghi lại từ Lu-ca 13:22. Cuộc hành trình cần khoảng ba ngày đi bộ qua một chặng đường dài khoảng 120 km.

Từ ranh giới của Sa-ma-ri và Ga-li-lê đến Giê-ru-sa-lem là một chặng đường khoảng 80 km. Như vậy, khi câu chuyện mà chúng ta đang học xảy ra thì Đức Chúa Jesus và các môn đồ của Ngài đã đi được một ngày đường, và đã sẵn sàng nghỉ chân, qua đêm.

Lu-ca có thói quen gom các sự việc xảy ra trong mục vụ và linh vụ của Đức Chúa Jesus theo chủ đề thay vì theo trình tự thời gian. Vì thế, câu chuyện mười người phong hủi được chữa lành có thể xảy ra trước các sự việc được ghi lại trong Lu-ca 14:1-17:10.

Lu-ca 17:12-13

12 Khi Ngài đã vào trong một làng kia, có mười người đàn ông bị phong hủi đã đến gặp Ngài, họ đã đứng đằng xa.

13 Họ đã lên tiếng rằng: "Lạy Jesus, lạy Thầy, xin thương xót chúng tôi!"

"Một làng kia" có thể là làng Gai-na (Gynae), nay được gọi là Gio-nin (Jenin), thuộc phía cực nam của Ga-li-lê, cách ranh giới Sa-ma-ri khoảng vài km. Đây là một điểm chuyển tiếp quan trọng, trên tuyến đường từ Ga-li-lê đến Giê-ru-sa-lem, qua Sa-ma-ri. Những người phong hủi, do bị cách ly khỏi xã hội, có thể sống ở một khu vực hoang vắng bên ngoài làng. Vì làng nằm gần ranh giới Sa-ma-ri, cho nên trong nhóm mười người phong hủi có một người Sa-ma-ri.

Người phong hủi có thể ở bên ngoài thành hoặc làng, từ xa, xin ăn từ những khách qua đường. Nếu họ có người thân khá giả thì người thân có thể tiếp trợ họ bằng cách để quần áo, thực phẩm bên đường cho họ đến lấy. Rất có thể, mười người phong hủi đã được nghe khách qua đường hoặc người nhà nói đến Đức Chúa Jesus và quyền năng chữa bệnh, đuổi quỷ của Ngài. Vì thế, khi nhận biết Đức Chúa Jesus cùng các môn đồ của Ngài, và rất có thể với đoàn dân đông theo sau Ngài, đang đi vào làng thì họ đã cùng nhau đứng một khoảng cách xa bên đường để kêu cầu Ngài.

Lu-ca ghi rõ là "*mười người đàn ông bị phong hủi đã đến gặp Ngài*", cho thấy sự họ nhận biết Chúa và muốn được Chúa ban ơn chữa lành. Dù vậy, họ vẫn giữ luật pháp, không dám đến gần Chúa.

Lời cầu xin của họ xác định họ nhận biết Ngài và có đức tin nơi Ngài. Họ gọi tên Ngài và gọi Ngài là "*Thầy*". Họ cầu xin Ngài thương xót họ. Lời cầu xin sự thương xót hàm ý, xin được Ngài chữa lành. Đây là lời cầu xin từ những người muốn nhận được ơn chữa lành từ Đức Chúa Jesus, như trong trường hợp của hai người mù tại thành Ca-bê-na-um (Ma-thi-ơ 9:27); người cha có đứa con trai bị quỷ nhập (Ma-thi-ơ 17:15); người ăn xin mù tên Ba-ti-mê ở thành Giê-ri-cô

(Mác 10:47-48).

Lu-ca 17:14

14 Khi đã thấy họ, Ngài đã phán: "Đi tỏ mình các người cho các thầy tế lễ." Đã xảy ra, trong khi họ đi, họ đã được tinh sạch.

Khi Đức Chúa Jesus nhìn thấy họ và nghe tiếng kêu của họ, Ngài đã không lập tức chữa lành cho họ. Nhưng Ngài đã phán bảo họ: *"Đi tỏ mình các người cho các thầy tế lễ."*

Luật pháp Cựu Ước quy định một người sau khi hết phong hủi thì mới đến gặp các thầy tế lễ để được kiểm tra và xác nhận sự hết bệnh. Trong trường hợp mười người phong hủi này, Đức Chúa Jesus lại bảo họ đi gặp các thầy tế lễ trong khi họ vẫn còn bị phong hủi. Đây là một sự thử thách đức tin. Đức tin đòi hỏi sự vâng phục không thông qua lý luận, không thông qua mắt thấy. Thánh Kinh đã giải thích:

"Đức tin là nền tảng của những điều đang trông mong là bằng cứ của những điều chẳng xem thấy." (Hê-bơ-rơ 11:1).

Mười người phong hủi đã trông mong sự được lành bệnh bởi Đức Chúa Jesus, vì họ có đức tin nơi Ngài, qua những lời họ được nghe nói về Ngài. Thánh Kinh cũng cho chúng ta biết:

"Như vậy, đức tin đến bởi sự nghe, là sự nghe tiếng phán của Thiên Chúa." (Rô-ma 10:17).

Vì thế, rất có thể Đấng Thần Linh đã phán trong thần trí của họ về sự Đức Chúa Jesus là Đấng có quyền năng chữa lành cho họ.

Họ cũng có đức tin vào lời phán của Đức Chúa Jesus, dù họ chưa nhìn thấy thân thể của họ được chữa lành. Họ tin rằng, họ sẽ được chữa lành, nếu họ vâng theo lời phán của Ngài. Vì thế, họ đã rời khỏi đó, lên đường, tìm đến các thầy tế lễ để được kiểm tra.

Chỉ khi họ trên đường đi đến các thầy tế lễ thì họ mới được chữa lành. Đức tin thể hiện thành hành động, dẫn đến phép lạ, đem lại sự chữa lành.

Thánh Kinh cũng dạy con dân Chúa rằng:

"Vì chúng ta bước đi bởi đức tin, chẳng phải bởi sự mắt thấy." (II Cô-rinh-tô 5:7).

Mười người phong hủi được chữa lành nhờ đức tin và sự vâng phục Đức Chúa

Jesus là tấm gương sáng cho con dân Chúa về đời sống bởi đức tin, không dựa vào những gì mắt thấy.

Có khi nào chúng ta cầu xin Chúa giải quyết khó khăn mà thiếu đức tin vào Ngài và các lời hứa trong Thánh Kinh? Có khi nào chúng ta ra điều kiện, chỉ vâng lời Ngài sau khi thấy Ngài đáp lời? Thánh Kinh chép:

"Nhưng người ấy phải lấy đức tin mà cầu xin, chớ nghi ngờ chút nào; vì kẻ nghi ngờ giống như sóng biển, bị gió khuấy động. Người như thế chớ nên nghĩ rằng, mình sẽ nhận được điều gì từ nơi Chúa." (Gia-cơ 1:6-7).

Đời sống của con dân Chúa có được sung mãn từ thuộc thể đến thuộc linh hay không là tùy thuộc vào sự họ có đức tin nơi Chúa và nơi Lời Chúa hay không, có hoàn toàn vâng phục Chúa hay không.

Theo Lê-vi Ký đoạn 14, khi một người phong hủi được lành bệnh thì người ấy phải ra mắt các thầy tế lễ để được kiểm tra và công nhận là đã được tinh sạch. Kế tiếp, người ấy phải dâng của tế lễ lên Thiên Chúa.

Trong thời Cựu Ước, các thầy tế lễ, thuộc chi phái Lê-vi, đặc biệt là dòng dõi A-rôn, phục vụ chủ yếu trong Đền Thờ tại Giê-ru-sa-lem, sau khi Vua Sa-lô-môn xây dựng Đền Thờ. Tuy nhiên, họ không chỉ hoạt động ở đó. Các thầy tế lễ được phân bố trên khắp đất I-sơ-ra-ên để phục vụ trong các cộng đồng địa phương, đặc biệt trong thời kỳ trước khi Đền Thờ trở thành trung tâm thờ phượng duy nhất. Điển hình là trong thời kỳ Các Quan Xét và đầu thời kỳ Các Vua, các thầy tế lễ phục vụ tại các nơi thờ phượng địa phương, như Si-lô (I Sa-mu-ên 1:3) hoặc các "nơi cao" (II Các Vua 17:9). Ngay cả sau cải cách của Vua Giô-si-a (II Các Vua 23), khi việc thờ phượng được tập trung tại Giê-ru-sa-lem, các thầy tế lễ vẫn sống và hoạt động ở nhiều nơi khác để hỗ trợ dân chúng trong các vấn đề nghi lễ, bao gồm việc kiểm tra bệnh phong hủi.

Theo Sử Gia Giô-se-phốt (Josephus) [2]: Các thầy tế lễ, thuộc dòng dõi A-rôn, chủ yếu phục vụ trong Đền Thờ tại Giê-ru-sa-lem, nơi họ thực hiện các nghi thức dâng sinh tế và lễ hội. Tuy nhiên, không phải tất cả thầy tế lễ đều làm việc tại Đền Thờ cùng lúc. Họ được chia thành 24 ban, mỗi ban phục vụ tại Đền Thờ trong khoảng một tuần, hai lần mỗi năm (I Sử Ký 24:1-19). Khi không phục vụ tại Đền Thờ, các thầy tế lễ trở về các thị trấn và làng mạc của họ trên khắp xứ Giu-đê, Ga-li-lê, và các vùng lân cận. Tuy Giô-se-phốt không đề cập trực tiếp đến việc thầy tế lễ kiểm tra người phong hủi ở các địa phương, nhưng ông mô tả rằng, các thầy tế lễ và người Lê-vi sống ở nhiều nơi ngoài Giê-ru-sa-lem, chẳng hạn như ở Ga-li-lê và các thành phố khác. Điều này cho thấy, họ có thể thực hiện các nhiệm vụ nghi lễ, như kiểm tra bệnh phong hủi, tại các cộng đồng địa phương (Antiquities 7.14.7; Antiquities 20.8.8) [3], [4].

Vào thời của Đức Chúa Jesus, Đền Thờ Giê-ru-sa-lem là trung tâm thờ phượng Thiên Chúa của người I-sơ-ra-ên. Nhiều nghi thức quan trọng, như việc dâng sinh tế được thực hiện tại đó. Tuy nhiên, các thầy tế lễ và người Lê-vi vẫn sống và phục vụ ở nhiều vùng khác nhau, như Ga-li-lê, nơi có các hội đường và cộng đồng Do-thái Giáo.

Mặc dù Đức Chúa Jesus bảo mười người phong hủi *"đi tỏ mình cho các thầy tế lễ"* nhưng Thánh Kinh không nói rõ họ phải đến Đền Thờ Thiên Chúa tại Giê-ru-sa-lem. Sự việc đã xảy ra ở vùng giữa Sa-ma-ri và Ga-li-lê, cách xa Giê-ru-sa-lem. Điều này hàm ý, họ có thể tìm các thầy tế lễ ở một địa phương gần hơn, như trong các nhà hội hoặc nơi các thầy tế lễ phục vụ, để được kiểm tra sự lành bệnh của họ, xác nhận họ đã được tinh sạch. Tuy nhiên, sau đó, họ sẽ phải đến Đền Thờ tại Giê-ru-sa-lem để dâng hiến sinh tế.

Chúng ta có thể hiểu rằng, mười người phong hủi đã đi ngay về hướng mà họ biết sẽ tìm gặp các thầy tế lễ. Chúng ta không biết họ đi được bao xa thì sự chữa lành đã xảy ra. Chúng ta chỉ biết là sự chữa lành đã xảy ra, trong khi họ đang trên đường đến gặp các thầy tế lễ.

Lu-ca 17:15-16

15 Một người trong nhóm họ thấy rằng mình đã được chữa lành thì đã trở lại và lớn tiếng tôn vinh Đức Chúa Trời.

16 Người đã sấp mặt nơi chân Ngài, tạ ơn Ngài. Người là một người Sa-ma-ri.

Dù cả mười người cùng được chữa lành nhưng chỉ có một người đã lập tức quay trở lại, lớn tiếng tôn vinh Đức Chúa Trời. Khi đã đến trước Đức Chúa Jesus thì người ấy đã sấp mặt xuống đất, nơi chân Chúa để tạ ơn Ngài.

Chúng ta hãy hình tượng ra cảnh Đức Chúa Jesus và các môn đồ của Ngài, có lẽ cùng với đoàn dân theo Ngài, đang tiếp tục bước vào trong làng thì nghe có tiếng tôn vinh Đức Chúa Trời phía sau. Tất cả mọi người đã dừng lại và xoay người để nhìn thì thấy một người có lẽ đang vừa chạy đến với họ, vừa lớn tiếng tôn vinh Đức Chúa Trời. Khi người ấy đến gần, sấp mình trước Đức Chúa Jesus thì mọi người nhận ra, đó chính là một trong mười người phong hủi đã được chữa lành. Và đó là một người Sa-ma-ri.

Dân Sa-ma-ri ra từ dân I-sơ-ra-ên, họ là con cháu của những người I-sơ-ra-ên kết hôn với các dân ngoại, tập trung sống với nhau trong vùng đất Sa-ma-ri nên được gọi là dân Sa-ma-ri. Theo lịch sử do người Sa-ma-ri viết thì họ là con cháu của hai chi phái Ép-ra-im và Ma-na-se. Cả hai Ép-

ra-im và Ma-na-se đều là con của Giô-sép. Vào thời của Đức Chúa Jesus, dân số Sa-ma-ri lên đến vài trăm ngàn người, nhưng hiện nay, chỉ còn không đến một ngàn người.

Vùng đất Sa-ma-ri nằm vào khoảng giữa của lãnh thổ I-sơ-ra-ên, phía bắc tiếp giáp xứ Ga-li-lê và phía nam tiếp giáp xứ Giu-đê. Dân I-sơ-ra-ên khinh rẽ và góm ghieéc dân Sa-ma-ri, cho rằng, dân Sa-ma-ri là ô uế và theo tà giáo; vì dân Sa-ma-ri không thuần chủng và tự xây cất Đền Thờ Thiên Chúa để thờ phượng Ngài trên Núi Ga-ri-xim.

Dân Sa-ma-ri có bộ Ngũ Kinh do chính họ sao chép bằng tiếng Hê-bơ-rơ, nội dung không khác gì nhiều so với bộ Ngũ Kinh của dân Do-thái. Ngày nay, sự kỳ thị của dân I-sơ-ra-ên đối với dân Sa-ma-ri đã giảm đi rất nhiều. Dân Sa-ma-ri đã mở ra nhiều nhà hội trong lãnh thổ của I-sơ-ra-ên. Nhiều cộng đồng I-sơ-ra-ên giao tiếp với các cộng đồng nhỏ bé Sa-ma-ri và chấp nhận họ như là một thành phần của I-sơ-ra-ên. Chính những người Sa-ma-ri cũng nhận rằng, họ là người Sa-ma-ri gốc I-sơ-ra-ên [5].

Chúng ta có thể đoán được phần nào tâm trạng của người Sa-ma-ri được Đức Chúa Jesus chữa lành bệnh phong hủi. Ông vừa vui mừng, vừa đầy lòng tôn kính Đức Chúa Trời, vừa đầy lòng biết ơn Đức Chúa Jesus. Chính vì thế mà khi nhận ra mình đã được chữa lành, ông lập tức quay lại, tìm Đức Chúa Jesus để tạ ơn, trong khi lớn tiếng tôn vinh Đức Chúa Trời.

Người Sa-ma-ri được chữa lành đã xem trọng việc tạ ơn Đức Chúa Jesus. Vì thế, ông đã quay lại để tạ ơn Ngài, trước khi đi tỏ mình cho các thầy tế lễ. Sự quay lại, tạ ơn Đức Chúa Jesus của ông cũng minh chứng cho những người có mặt về quyền năng chữa lành của Đức Chúa Jesus. Đồng thời, đó cũng là cơ hội ông được nghe lời phán của Chúa trong câu 19.

Lu-ca 17:17-18

17 Đức Chúa Jesus đã phán rằng: "Không phải mười người đã được sạch sao? Còn chín người kia đâu?"

18 Đã không tìm thấy ai trở lại dâng sự vinh quang lên Đức Chúa Trời, ngoại trừ người ngoại này."

Lời phán của Đức Chúa Jesus được ghi lại trong câu 18 hàm ý, chín người kia đều là người I-sơ-ra-ên. Ngài gọi người Sa-ma-ri là "*người ngoại*" với ý nghĩa người bên ngoài cộng đồng dân I-sơ-ra-ên.

Người I-sơ-ra-ên xưng mình là dân tộc tin kính Thiên Chúa, có giao ước với Đức Chúa Trời. Họ khinh dể người Sa-ma-ri, xem người Sa-ma-ri là ô uế và

theo tà giáo. Nhưng khi được hưởng ân điển của Thiên Chúa thì chín người I-sơ-ra-ên đã không sốt sắng tỏ lòng biết ơn Chúa, như người Sa-ma-ri.

Câu hỏi của Đức Chúa Jesus: *"Không phải mười người đã được sạch sao? Còn chín người kia đâu?"* nhấn mạnh, việc quay lại tôn vinh Đức Chúa Trời và cảm tạ Đức Chúa Jesus, như người Sa-ma-ri đã làm là việc nên làm. Tuy nhiên, những người xem mình là con cháu chính thức của Áp-ra-ham đã không tỏ lòng tôn kính và biết ơn Chúa, khi được nhận ân điển của Chúa, như người bị họ xem là ngoại tộc.

Mỗi ngày trong đời sống của chúng ta, chúng ta luôn ở trong sự quan phòng của Đức Chúa Trời, được Đức Chúa Jesus ban thêm ân điển và sức mới, được Đức Thánh Linh an ủi và dẫn chúng ta vào mọi lẽ thật, chúng ta có luôn tỏ lòng tôn kính và biết ơn Ba Ngôi Thiên Chúa không? Đời sống của chúng ta có luôn là bài ca tôn vinh Thiên Chúa và luôn chiếu sáng sự vinh quang của Thiên Chúa không? Lời Chúa dạy:

"Trong mọi sự, hãy tạ ơn! Vì đó là ý muốn của Thiên Chúa trong Đấng Christ Jesus đối với các anh chị em." (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:18).

Chúng ta tạ ơn Chúa không phải chỉ những khi Chúa ban ơn cho chúng ta, nhưng chúng ta tạ ơn Chúa trong mọi sự. Có nghĩa là cho dù xảy đến cho chúng ta bất cứ điều gì, chúng ta cũng dâng lời tạ ơn Đức Chúa Trời. Vì *"Chúng ta đã biết rằng, mọi sự hiệp lại làm ích cho những ai yêu Đức Chúa Trời, là những người được gọi theo một mục đích của Ngài."* Mục đích ấy là Đức Chúa Trời khiến cho chúng ta trở nên giống như Đấng Christ (Rô-ma 8:28-29).

Lu-ca 17:19

19 Ngài đã bảo người: "Hãy đứng dậy, đi! Đức tin của ngươi đã cứu ngươi."

Lời phán của Chúa: *"Hãy đứng dậy, đi! Đức tin của ngươi đã cứu ngươi."* khẳng định rằng, người Sa-ma-ri đó đã được Ngài ban cho sự cứu rỗi nhờ người ấy có đức tin nơi Ngài. Người ấy cần bắt đầu nếp sống mới của một người đã được cứu rỗi.

Sự "cứu" trong lời phán của Đức Chúa Jesus không chỉ nói về sự được cứu khỏi tật bệnh mà còn là sự được cứu rỗi ra khỏi quyền lực và hậu quả của tội lỗi. Một người có đức tin nơi Chúa, được Chúa ban cho sự chữa lành tật bệnh của thân thể xác thịt thì cùng lúc người ấy cũng được ban cho sự tha tội để có thể sống một đời sống mới thánh khiết, tránh xa tội lỗi, trong đức tin nơi Chúa. Một đời sống tôn kính, biết ơn, và vâng phục Chúa.

Sự "cứu" mà người Sa-ma-ri nhận được cũng là sự công bố ơn cứu rỗi được ban cho mọi người, không riêng cho dân I-sơ-ra-ên.

Chúng ta kết thúc bài học này tại đây.

Nguyện Đức Thánh Linh dẫn chúng ta vào trong mọi lẽ thật của Lời Chúa (Giăng 16:13). Nguyện Lời Chúa thánh hóa chúng ta (Giăng 17:17). Nguyện Đức Chúa Trời Thành Tín của Sự Bình An giữ cho tâm thần, linh hồn, và thân thể xác thịt của mỗi một chúng ta đều được nên thánh trọn vẹn, không chỗ trách được (I Tê-sa-lô-ni-ca 5:23), sẵn sàng cho sự đến của Đức Chúa Jesus Christ, Cứu Chúa Yêu Dấu của chúng ta. A-men!

Huỳnh Christian Timothy

Huỳnh Christian Priscilla

24/05/2025

Ghi Chú

Kính mời quý ông bà, anh chị em tham dự buổi nhóm hiệp trên mạng với chúng tôi vào mỗi Thứ Bảy, lúc 8:00 giờ sáng, ngày và giờ theo Việt Nam, qua Phòng Nhóm "Giang Thanh Kinh" của PalTalk. Khoảng mười phút trước giờ nhóm, quý ông bà, anh chị em có thể bấm vào: <https://invite.paltalk.net/20T9JFY9eTb> để vào phòng.

Nếu không truy cập được các nối mạng dưới đây, xin vào <https://server6.kproxy.com/>, dán địa chỉ nối mạng vào ô tìm kiếm, rồi bấm nút **surf**.

[1] <https://timhieutinlanh.com/thanhoc/ngay-chua-chet-va-ngay-chua-phuc-sinh/>

[2] <https://thewordtoyou.net/dictionary/410-gio-se-phot>

[3] Antiquities 7.14.7: <https://penelope.uchicago.edu/josephus/ant-7.html>

[4] Antiquities 20.8.8: <https://penelope.uchicago.edu/josephus/ant-20.html>

[5] <https://thewordtoyou.net/dictionary/418-dan-sa-ma-ri>

Karaoke Thánh Ca: "Lòng Con Thỏa Nguyện":

<https://karaokethanhca.net/long-con-thoa-nguyen/>

Thánh Kinh Việt Ngữ Bản Hiệu Đính 2012: Các câu Thánh Kinh được trích

dẫn trong bài này là theo Thánh Kinh Việt Ngữ Bản Hiệu Đính 2012. Đây là bản Thánh Kinh Việt Ngữ trên mạng, đang trong tiến trình hiệu đính để hoàn thành Thánh Kinh Việt Ngữ Bản Dịch Ngôi Lời. Quý con dân Chúa có thể đọc tại đây: <https://thewordtoyou.net/bible>, chọn phiên bản “Hiệu Đính”.

Các chữ nằm trong hai dấu [và] không có trong nguyên văn của Thánh Kinh, nhưng được thêm vào cho đúng ngữ pháp tiếng Việt. Các chữ nằm trong hai dấu { và } là chú thích của người dịch, không có trong nguyên văn của Thánh Kinh. Các chữ nằm trong hai dấu (và) là chú thích của người viết Thánh Kinh.

Lời Giới Thiệu về Thánh Kinh Việt Ngữ Bản Hiệu Đính 2012 và Bản Dịch Ngôi Lời:

<https://thanhkinhvietngu.net/loi-gioi-thieu-ve-thanh-kinh-viet-ngu-ban-dich-ngoi-loi/>